

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Yıl: 3 Sayı: 30

Ağustos 2021

ISSN: 2687-2307

Yasin MORTAŞ
Sündüs Arslan AKÇA
Fatih TEZCE
Mehmet OSMANOĞLU
İlker GÜLBAHAR
Hasan SONGÜR
Arif ÖZCAN
Gülçin Yağmur AKBULUT
Songül ÖZEL
Akif DUT
Haşim KALENDER
Fatıma HAFIZOĞLU
Ali Rıfat ARKU
Yavuz DİNÇ
Fuat OSKAY
Faik KUMRU
Filiz Kalkışım ÇOLAK
Aras ALTUNBEY
Hasan DAĞ
Ziya NURDAN
Rıdvan YILDIZ
M.Nihat MALKOÇ

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Mehmet OSMANOĞLU

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Kapak Fotoğrafi: Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi

Instagram: yarpuzedebyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 3 Sayı: 30 (Ağustos 2021)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

OTUZUNCU YARPUZ

Anton Çehov'un Memurun Ölümü adlı hikâyesini bilirsiniz: Yazı işlerinde memurluk yapan İvan Dimitriç Çerviakov tiyatrodan önden ikinci sıradaki bir koltuğa oturmuş, dürbünle "Kornevil' in Çanları" adlı oyunu izlerken öne doğru eğilerek kuvvetli bir şekilde hapsirir. Kibar bir insan olduğu için de mendiliyle elini ağzını güzelce siler. Birilerini rahatsız edip etmediğini anlamak için de etrafına bakınır. Ön sıralarda oturan Ulaştırma Bakanlığı'nda görevli sivil paşalardan Brizjalov'un boynunu sildiğine ve homurdandığına şahit olur. Çerviakov'un hapsirirken ağzından çıkan su damlacıkları Brizjalov'a gelmiştir. Ona doğru yavaşça eğilir ve ondan özür diler. Brizjalov, sorun olmadığını ve oyunu izlemek istediğini söyler. Çerviakov'un içi rahat etmez ve tekrar özür diler. Brizjalov, Çerviakov'un işi uzattığı gerekçeyle öfkelenir. Ancak Çerviakov'un içi hâlâ huzura ermemiştir. Eve gelir gelmez yaptığı kabalığı karısına anlatır. Karısı onun yaşadığı bu durumu önemsiz bulur. Çerviakov, hâlâ rahat değildir, Brizjalov'dan yeniden özür dilemek için makamına gitmeye karar verir. Tıraş olur, üniformasını giyer ve Brizjalov'un çalıştığı kuruma gider. Onunla görüşmek ister ve bir fırsatını bulup "Beyefendi hazretleri! Zatinızı rahatsız etmek cüretinde bulunuyorsam, bu, yalnızca içimdeki pişmanlık duygusundan ileri geliyor." der. Paşa iyice kızar. Paşa, kendisiyle alay ettiğini düşünür ve onu kovar. Çerviakov, buna daha da içerler. Paşa'ya mektup yazıp alay etmek gibi bir niyetinin asla olmadığını anlatmak ister. Suratı mosmor kesilir, karnının içinden sanki bir şeyler kopar. Eve gelir üniformasını çıkarmadan kanepeye uzanır ve orada can verir.

Durum hikâyelerinin öncüsü Anton Çehov'un bu hikâyesi, sanat eserlerinin neye, ne şekilde odaklanması gerektiğini açık açık ortaya koyan başat bir eserdir. Sanatçı, tıpkı bu hikayenin özünde olduğu gibi ne olaya ne çeşit çeşit tasvirlerle yönelmelidir. Çeşitli yaşanmışlıklar neticesinde insanın içinde oluşan kızgınlık, pişmanlık, sevinç, coşku, tutku gibi duyguları vermeye çalışmalıdır. Sanatçının yegane hedefi bu olmalıdır.

Yarpuz'un otuzuncu sayısına denemeleriyle Hasan Songür, Akif Dut, Fatıma Hafızoğlu ve Fuat Oskay; hikâyesiyle Gülçin Yağmur Akbulut katkıda bulundular. Bu sayının şairleri ise Yasin Mortaş, Sündüs Arslan Akça, Fatih Tezce, Mehmet Osmanoğlu, İlker Gülbahar, Arif Özcan, Songül Özel, Haşim Kalender, Ali Rifat Arku, Yavuz Dinç, Faik Kumru, Filiz Kalkışım Çolak, Aras Altunbey, Cemal Karsavan, Ziya Nurdan, Rıdvan Yıldız ve M.Nihat Malkoç.

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yasin MORTAŞ

LİMUZİN

“Çünkü ahid sorumluluk doğurur.” İsrâ

kaRa

o kapkaRa gölgede bağdaş kuran lîmûzin
par-anın aklı
ve v-aktin katli
çıkma/ kal gün indi t-arafında
ben güneş içen alnın ortasında

obur dur-ağında
geğirten karınla yatmanın kursağı
tekerleği esrik ve telaşlı ey heyulâ
bakışları falso lâlâ
rengimizi çalma eğreti sololar-lâ

döner ruhsuz direksiyon ve israf
balçık ağzınla obur mu obursun
garajın kubur mu kubur

ama lâ lâ
ben giderim lîmûzin kalır aklı al-tında
gülüşüm tin tin eder gitmez arkasına/bilirim
müstakim bana kalsın çUkUr sana

ey kaRa

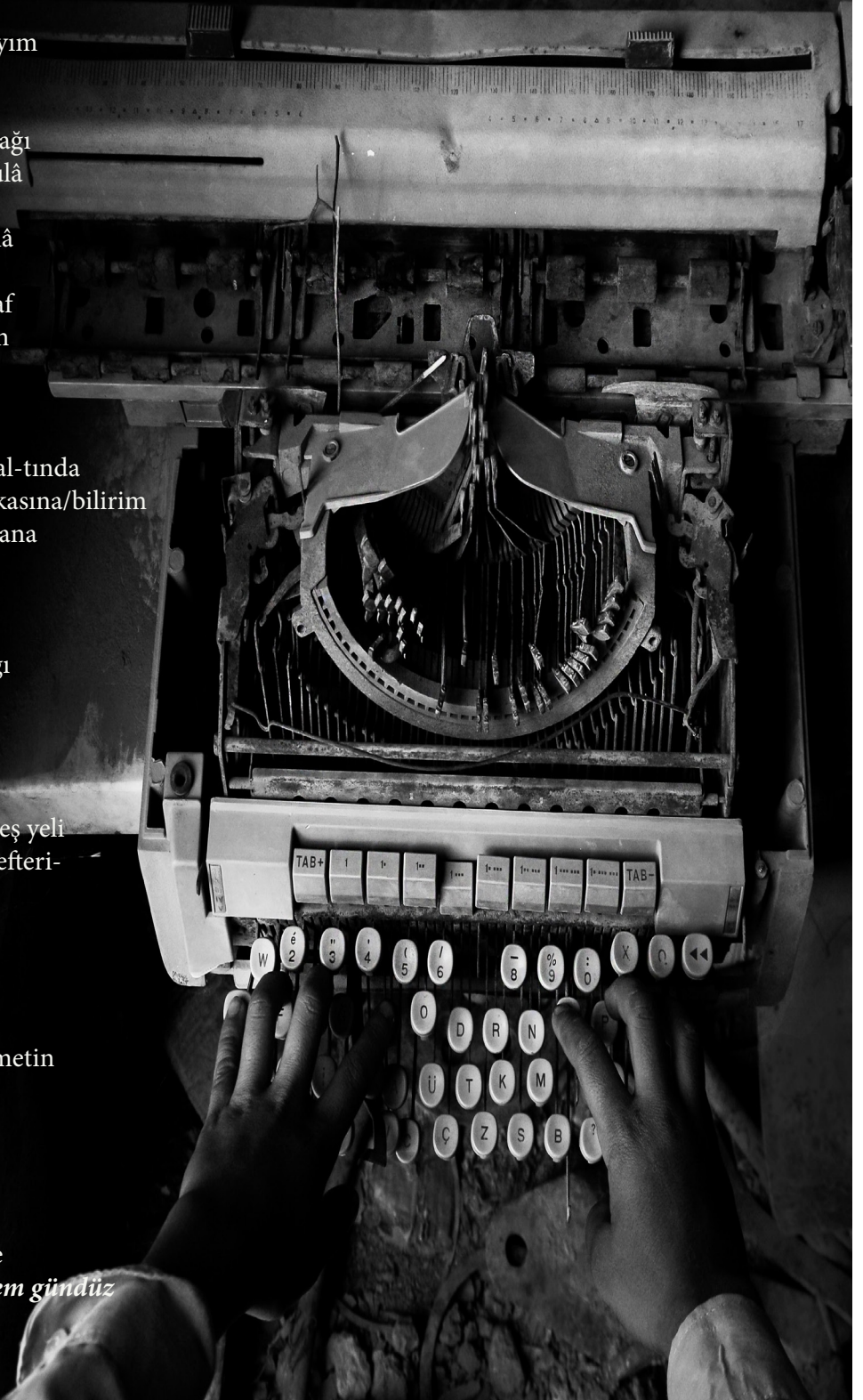
kapkaRa

öksüren asfaltın zifır b-aygınlığı
benzinin azgın iriliği
patinajla saplan çamura
kuş k-atları kalsın göğün

-aşk k-asistlerine düşer bir güneş yeli
s-açlarım Anadolu'da bir düş defteri-

çünkü ben
gitmelerin tarihiyim
-atımda ay s-ağrısı-
yol yorumlayan ahirim
t-arifiyim medeniyetin-merhametin
-ah yağmur sığırcığı yetimim-

yine
akı ak
pakı pak
bir güvercin d-adansın kalbime
hû hû'laşır gideriz **hem gece hem gündüz**
güneyin tazelendiği eve

Sündüs Arslan AKÇA

ISLIK

hatırlar mı beni
taş döşeli sokağım
bahçemdeki dut ağacı
küs halime şahit
guguk kuşu
annemin seslenişine kulak tıkayan
yedi kiremit

hatırlar mı beni
taş sektirdiğim nehir
nil burak edasıyla
boş vere boş vere
suya karışan sesim
aklı bir karış havada
çok zaman
melankolik
on yedi yaşım

hatırlar mı beni
ezber ettiğim “erenlerin bağından”
kalemle iç çekişim
gönlümün sırdaşı
pembe kağıtlar
bayrak radyosundan tuttuğum fallar
bir deniz şehrinde
karşılar mı
annabelle

hatırlar mı beni
yola saçılan şiir kırıntıları
caddelerde slogan atışları
dostlukla mühürlenene
gülüm kafe
ve
‘hangimiz sevmedik’le başlayan
arabesk yolculukları

hatırlar mı beni
dumanlı dağlarla dertleşmelerim
ayazın ıslığıyla ürperişlerim
karla karışık üşüyüşlerim
sessizliğe ses
soba cızırtısı
hani bir bidon suyumu devirip ağlatan
o kazlar da
hatırlar mı

hatırlar mı beni
sarı sıcak bozkır
gün yanığı köyler
zoru avuçlayan elleriyle
tarladan dönen çiftçiler
her şimşek çakışında saklandığım
penceresiz oda
gizler mi hâlâ silüetimi

hatırlar mı beni
ömrümü pay ettiklerim
ihmal ettiğim kendim
geç kalmışlıklarım
bir gelinciğin
göz bebeği saklar mı
hikâyemi

hatırlar mı beni
gönlümün mihmandarı
efendim

Fatih TEZCE

MEŞE AĞACI

bugün bir meşe ağacına rastladım, yalnızdı
yalnız olmak belki de yorgun olmaktır
dikeldik ikimiz, rüzgâr etrafımızda fır fır
dokundum göğsüne çarpıyordu kalbi
ama hüzünlüydü yoktu dalında kuş sesleri.

ekinler paramparçaydı topraklar sapsarı
sapsarı olmak belki de lal olmaktır
çayırhan uzaktan bakıyordu gözleri deniz
elimi sürdüm yaralıydı kabuğu
âşıklar isim yazmamış, büyümüş yalnızlığı.

gökyüzü orada öyle asılı duruyordu
asılı olmak belki de dert olmaktır
uzatsa maviliğini belki gün uyanacak
taradım karmakarışık yapraklarını
dizimde uyudu seyre dalarak dağlarını.

köy çeşmesi tane tane akıyordu yanında
tane akmak belki de çığlık olmaktır
su sarılsa yol sarılsa karıncalar sarılsa
akan sular giden yolcunun adıdır
insanlar da meşe ağacı gibidir, yalnızdır.

Mehmet OSMANOĞLU

KUDÜS'ÜN GÖZLERİ

kor gibiydi gözleri kalbimle dokunduğum
hangi sokağa girsem peşimdeydi karası
tutunduğum bir aşktı sahrada sürgün veren
ziyası karanlığı sıvazlayan güneşti

bulutluydu gökyüzü sislenirdi çok vakit
emri gözlemekteydi arşında ebabiller
kan çiçekleri gibi içimde filizlenir
kanatırdı apansız kapanmayan yaramı

çöl sıcakını büken serin yağmurlar gibi
sevgilinin nefesi nabzında çarpıyordu
peşinden pervaz eden bir taş olma arzusu
sımsıkı sarıyordu bütün hücrelerimi

mücella çehresinde mecalsiz tebessümler
direnişin ufkunda onurluydu duruşu
katran çalınmış gece gibiydi gündüzleri
yazgılanmış yokuşu ağır aksak çıkardı

her karış toprağında nebilerin kokusu
rüzgârla kanatlanıp saçlarıma konardı
tarihin solukları vadilerden duyulur
çağların gölgesinde kızılışırdı zaman

kadim'in uğultusu vardı zeytin dağı'nda
meryem'in kucağında isa'nın tekellümü
dudağından duyulur zülcelal'in çağrısı
hayatı ve ölümü götürürdü göklere

yetim soluklarıyla gölgeliydi güneşi
ağlayarak gelirdi bahçelerine bahar
sitemle çingılanan gözlerinde buğusu
ve kırgın bakışları kaldı bana yadigâr

İlker GÜLBAHAR

ŞEHRİN PARKLARI

seslenir birbirine geçmeli parke taşlar
arasına sıkışmış çelimsiz imgeler
ve ince işçilikli kuş havuzundan
yabanıl gözlerin sarkması olasıdır

ya da sıcak pidenin ucundan
bölmeye hasret kalmış bir ihtiyar tebessümü

yağmur hışırtısından arındırır geceyi
begonvillerin sırdaşı akasyalar
mor salkımlıdır üzerine gazete kâğıdı örtülmüş
meczubun göz torbaları

soğuk halkalar büyür gökçadırında
gün ıştır perde duvarlar üstünden
köşe başlarında kuyular
yusuf'unu bekler uzayan perspektifte

yolunu kaybetmiş yorgunluklar
terlice soluklanır esmer gölgelerde
kalpleri de tutuşmuştur elleri de
iki utangaç aşışın

ahşap banklar üzerine kazınmış
ıssızlığın baş harflerini
üşenmesek ve tartsak
yalnızlık ödülü
en çok da şehrin parklarına yakışır

Hasan SONGÜR

HAYATIN İÇİNDEN KISA KISA**YAŞAMI ANLAMLI KILAN**

Bize bizi ağlatacak kadar güzel şeyleri söyleyenleri, yapanları özlüyor insan bazen. O düşüncenin, o duygunun emeğini... Çok çok özlüyor.

Beş altı yaşında ya var ya yoktum. Dedem; bir yaz sıcağında balyozunu, çekicini, kocaman demir çivilerini katırına sarmıştı. Beni de kucağına almış, katıra binip Gavrur Dağları'nın zirvesine tırmanmıştı. Orda bir taşla biçim vermişti. Tak tak seslerini, elinin yüzünün taşlardan kopan tozlara bulandığını, alnından akan terlerle o tozun toprağın birbirine karıştığını hatırlıyorum.

Birkaç günlük çalışma sonunda hiçbir insanoğlunun işinin olmadığı bu yerde, bir dibek meydana getirmişti.

Onlarca yıl geçti aradan.

Dedem ne yapmıştı oraya?

Onca alinteri nedendi?

Kırk yıl sonra...

Üşenmedim çıktım o dağın doruğuna. Dedemin yaptığı dibeğin içi yağmur sularıyla doluydu. Ve ağustos sıcağındaydım. Topal bir kuş sekerek dibeğe yaklaştı ve su içti.

Modern kafam, ancak bu manzarayı gördükten sonra dedemin alın terini anlayabildi: Kurdun kuşun yaşama hakkını düşünmek... Bu düşünceyi eyleme dönüştürmek... İnsanların canına okumaktan bunları düşünmeye bile zaman bulamayan insanların çağında yaşayan için ne büyük bir nimet, böyle bir düşünceyi okumak... Ne büyük bir bahtiyarlık bu düşüncenin manzarasını seyretmek.

Bize bizi ağlatacak kadar güzel şeyler söyleyenler ve yapanlar... Onları tanımak, onlardan olma çabası... Daha da güzelleştirecektir hayatımızı.

YAZARLIK VE YAYINEVLERİ

Sayfama sürekli yayınevlerinin ilanları düşüyor. Bu yayınevleri, yazar ve yazar adaylarına hitap ediyor: Eserlerinizi gönderin, basalım diyorlar. Cazip fiyatlar öneriyorlar. Bin liraya kitabımızı basacaklarını söylüyorlar.

Hayale kapılmak çok kolay. Bin liraya yazar olacağız yani. Kitapçı raflarında kitaplarımız olacak. Yazarım ben diye havamızı basacağız. Ama bu sadece hayal. Olacak olan şudur: Yayınevi paramızı alıp bastıracağı kitapları önümüze yığacak. Alın götürün, diyecektir. Belki üç beş tane parayla satabileceğimiz hatır dostumuz olacaktır. Kitapçılar parasız alıp raflarına bile koymayacaklar. Okusunlar diye bedava verdiğimiz insanların, kitabın kapağını kaldırmadıklarını gördükçe büyük hayal kırıklıklarına uğrayacağız. Kitap dolu kolileri gördükçe iyice canımız sıkılacak. Eğer bir sobamız varsa bir gün gelecek onları yakacağız. Yakası açılmadık küfürler ede ede hem de.

İşin bir başka cephesi... O kitabın, yani hiç kimsenin hiç bir işine yaramadığını gördüğümüz kitabın ortaya çıkması için kaç ağaç katledilmiştir.

Bütün bunlar; yayınevlerinin, herkesin içinde bir yazar olma isteği olduğunu görüp kolay para kazanma kapısı bulmalarından dolayı yaşanmaktadır. Okuyucusu olmayan kitap çöpe gitmekten başka ne işe yarar ki! Oysa yayınevlerinin yapmaları gereken doğru iş, iyi okurlar yetiştirmektir. İyi okuru iyi yazarlar yetiştirir. Kapris yapmasalar, megaloman davranışlar göstermeden iyi yazarlara sahip çıksalar, bu kadar emek, bu kadar para zayi olmayacak. Okurun çok olduğu yerde kötü yazılmış kitaplara da ihtiyaç vardır. Okur yok ki, sen ne diye insanların kitap diye paralarına göz dikiyorsun. Okurun olmadığı yerde kitabın da yazarın da iyisi heba olur.

Arif ÖZCAN

GEÇEN GÜNLER İÇİN

üzüm karası gözlerinde bir akşam esintisi
selvi boyunda dingin bir ırmak dolaşır
bilirim içindeki hırçın fırtınayı
seni ancak bu rüzgarlar temizler

çılgınlığı bundandır
dağ gibi köpüklü dalgaların
alnında biriken öfkeyi soluması

anlamalıydık zamanı,
kavgayı, öfkeyi ve sevgiyi
belki kürekler çekmeliydik
alabora olmuş yüreklere
aynı yöne bakmalıydık seninle

gemi
daha su almadan önce
gördüklerimizi paylaşmalı
aynı yolun yolcusu olduğumuzu
anlatmalıydık birbirimize
birimizin ikimiz olduğunu
söylemeden duymalı
bakmadan görmeli
dokunmadan hissetmeliydik

ve çoğaldığımızı söylemeliydik birbirimize
usanmadan sinanmadan
birbirimiz için yaşadığımızı
fısıldamalıydık yarınlara

Gülçin Yağmur AKBULUT

KADERİN YANILGISI

Hayatın kaderle birleştiği yerde gerçeğin katı yüzünü görebiliyordu Meral. İçindeki nehirler kurumuş, güneşli türkülerin yağmur sularında alevlendiğini izlemişti. Geç de olsa anlamıştı. Kendi alinyazısını kendi ayak izleri oluşturuyordu. Kararlıydı. Elleriyle üzerine kilitlediği demir kapıları bizzat yine kendi elleriyle açacaktı.

Yağmuru arayan bulutlar, suyun bir aynanın arkasından yüzlerine çarpmasını beklemiyordu. Denizde rızkını arayan balıklar önlerindeki sofraya yem bırakılmasını ümit etmiyorlardı. Biliyordu ki kendine söylediği en acımasız yalan, başına gelenlerin yazgıdan ibaret olduğunu vurgulamaktı.

Kendi kalemiyle çizdiği mukadderattan dolayı kalbi ve bedeni sıyrıklarla doluydu. Hayatına açtığı parantez, benliğini bağışlamasına engel teşkil ediyordu. Tecelli diye tutunduğu şeyin aslında sarp kayalıklardan başka bir şey olmadığını daha yeni yeni fark ediyordu.

Elinde bir avuç dolusu ilaçla kendine doğru gelen hemşireyi gören Meral'in göğsü burgaçlarla doldu. Fazla değil, daha iki yıl önce kendisi de bu koridorlarda dolaşıyordu. Elinde ilaç tepsisi, üstünde beyaz kıyafetleriyle şifa dağıtan bir meleği andırıyordu. Uçurumdan atladığında hemşirelik fakültesi son sınıftaydı.

Memur anne babanın ilk evladıydı Meral. Ömrünün üstündeki toz zerrelere gibi görüyordu ailesini. Çok sonraları anlayacaktı nabzına kan veren damarların birinin annesi diğerinin babası olduğunu. Üniversite hayatıyla birlikte taşkın bir yaşamın avlusunda filizlenmeye başlamıştı. Sorgusuz sualsiz dışarı çıkmalar, asi ve tutarsız başkaldırmalar. Keşke bu kadarla kalabilseydi kendine kurduğu kör düğüm tuzaklar.

Evi otel gibi kullanıyordu. Okula diye çıkıyor günlerce eve gelmiyordu. Geldiği vakitlerde de sendeliyor, abuk sabuk konuşmalar yapıyordu. Muhtemelen alkol ya da madde kullanmış oluyordu. Anne ve babasının uyarılarına karşı saygısızca cevaplar veriyordu. Zavallı Gülay Hanım'ın gözyaşları dinmiyordu. Evlatlarının ellerinden kayıp gidişini izlemek dokunaklı bir ölüm yarası gibiydi.

Yakın arkadaşı Nermin'inin uyarıları Meral'in üzerinde tesirde bulunmuyordu. Üniversiteden kaydı silinen Meral okuldan atılış sebebinin alın yazısına bağlıyordu. Nermin'le yaptıkları her konuşmanın sonu kadercilikle bitiyordu. Başına gelen her türlü felaketin yükünü bahtının eğriliğine yüklüyordu. Yaşadıklarının yapmış olduğu yanlış seçimlerden dolayı boynuna takılan bir tasma olduğunu göremiyordu.

Kendi gibi arkadaşları da alkollüydü. Varış noktaları belirsiz bir yolda süratli bir şekilde yol alıyorlardı. Hastanedeydi. Oysa arabanın içinde türküler söylüyordu. Sol kolunda serum vardı. Sağ kolu... Sağ kolu neredeydi Meral'in.

Kolunu koparıp alan kazanın faturasını talihin kara sayfalarına yüklüyordu Meral. İsyankâr oluyor, tahammülsüz bir şekilde başında geçenlere lanet okuyordu. Karanlığa açılan geçenekleri hayatına tırnaklarıyla kazdığını göremiyordu.

Evdeki bütün aynaları kaldıran annesine öfke nöbetleri sergiliyordu. Bağır çağır yeniden açığa çıkarttığı aynalarda saatlerce kendini izliyordu. Dehşetle etrafındaki eşyaları vurup kırıyordu. Eski fotoğrafların efsunlu gölgesinde ıstırap yüklü yolculuklara çıkıyordu.

Öfke nöbeti geçirdiği günlerin birinde aldığı avuç dolusu ilaç Meral'i öldürmemiş lakin Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde uzun süreli bir tedavi görmesine sebep olmuştu. Güneşe erken saatler yaşamıştı ölümün kıyıcığında dolaşırken. Duvarlara çarpa çarpa sabaha ulaşmıştı birçok gece.

Her gün iki saat terapi alıyordu Meral. Başlangıçta almak istemediği ilaçlarını düzenli içiyor, katılmak istemediği grup etkinliklerine güle oynaya iştirak ediyordu. Şafak sökerken kalkıyor, kuşların selamını alıyordu. Kendi elleriyle kapattığı aydınlığı yine kendi elleriyle açabilecek miydi Meral?

Tedavi gördüğü sürece ahşap bir masanın üzerine sermişti bütün yaşadıklarını. Asılsız bir hilafın ardına sığınıp yaşam bahçesini kendi elleriyle siyaha boyamıştı. Rüzgârı ömrüne sokan da kendisiydi, toprağına çığı düşüründe.

Aylardan sonra taburcu oluyordu Meral. Babası Latif Bey kızının taburcu işlemlerini yaptıktan sonra hastane önünde bekleyen taksilerden birine bindiler. Evin kapısında bekleyen annesi Gülay Hanım ve yakın arkadaşı Nermin tazelenen kalbine düşen ilk yağmur damlalarıydı. Ağlayarak boynuna sarılan annesine "Ağlama anneciğim, güneş balçıkla sıvanmaz ben kendi kaderimi kendi ellerimle çizdim. Şimdi baharın avlusunda yeni çiğdemler ekeceğim. Yeniden yürümeyi öğrenip giydiğim kanlı gömleği üzerimden çıkaracağım." diyerek evin kapısından içeriye ilk adımlarını attı.

Songül ÖZEL

MAHKÛM

gözlerimi gözlerine esir ettim
masum bir köle ürkekliğiyle
mahpusum, korkuya pusu kuran gözlerim
zincire vurulmuş
dalmış gitmiş yüreğim ızdıraplara
hükmümüz verilmiş çoktan
aşka müebbet mahkûm olmuşum

yalnızım, avutacak bir şey yok
bu ebedî zindanda beni
yüreğimi gömmüşüm
dertlerin matemli evine
tek bir can var sana âşık
kalbimin süveydası gözlerim

tatlı bir zehir şimdi bana
sevdiğini hatırlatan sözlerin
âb-ı hayatın girdabına yuvarlanan
bir damlayım gözlerinde artık
aşkın kara deliği olmuş bana kalbin
kaybolmuşum, dönüyorum

kaybolmuşum gecede ansızın
içinde can bulur belki
aşkına can veren gözlerim
tene karışır belki
kan olur damar damar yüreğim

büyülü bir sevdadydı benimkisi
haykırış bahçesinde açan
sükûta dalan bir çılgıktı belki de
gönlümdeki aşkın ayak sesleri

ey beni bende benimle eriten sevgili
kaderim oldun kutlu kalemle yazılan
ben sana mahkûm sen bana esir
hükmümüz verilmiş çoktan
aşka müebbet mahkûm olmuşum

Akif DUT

POSTAYA VERİLMEMİŞ MEKTUPLAR

Bu soğuk mevsimde sıcak bir haber gibi yüreğime dokunuşuna...

Ayak seslerin mi kulağıma çalınan, kokun mu içimi ürperten yoksa rüzgâr selam mı getirdi senden bilemedim.

Usulden geliyorsun çoğu zaman. Bir duygu sağanağında gözlerinin yeşiline tutulurken ben, hasretin yakıp kavururken ruhumu, telaşlı bir bulut yağmur tanelerini en kuytu yerlere savururken sessizce sokulup yüreğime doluyorsun.

Sen yokken bu şehirde, bu şehir senden yoksunken, bir de gözlerini kaçırınca gözlerimden anlaşılmaz bir telaşa dönüşüyor sensizlik. Kırık dökük. Senden uzak olmanın hüznü kuşatıyor bu koca şehri. Bu koca şehrin sokaklarında içli adımlarla yudumlarken senden arta kalan zamanı, içimde sebepsiz bir fırtına kopunca ya da yürek ikliminde tomurcuklanan güllerin dalları kırılınca aklıma gözlerin düşüyor.

Gözlerin

Ki

Ruhumu sarıp sarmalayan engin bir liman

Günler avuçlarımda sessizce eriyor

Adını andığım zaman...

Sonra el ayak çekilince sokaklardan, kaldırımlar gecenin örtüsüne büründüğünde, bulutlar dağılıp yağmur dindiğinde ve yıldızlar şehre gülümsediğinde sesinin coşkusuyla odamı doldurmanı bekliyorum. Belki ararsın diye. Sensizliğin sokak lambalarıyla konuştuğu bir köşe

başında, bu kendine bile yabancı, kendine küs, talihini taşıyan şehrin yağmur kokan sokaklarında bahara ayarlı bir yürek taşıyan çiçekler gibi umudu her gün biraz daha çoğaltarak seni yaşıyorum sensiz...

Sessiz akşamlarda,

Bir türkü takılınca dilime:

“Şu yüce dağları duman kaplamış

Yine mi gurbetten kara haber var...” diye başlayan mısralar merhem olmuyor yalnızlığıma.

Böyle anlarda yüzün çiçek çiçek ellerime doluyor. Gün geceye yenilmeyip kutlu bir haber gibi aydınlığı muştuladığında karşımda doyumsuz bir mutluluk denizi oluyor gözlerinin yeşili. Ben gözlerinin derinliğinde baharı getiren çiçekleri dererken mutlu bir tablo beliriyor güneşle yükselen karanfil kokularında.

Sonra ılık bir rüzgâr gibi sesinin sıcaklığı dokunuyor sesime. Her sözün damla damla umut olurken usulden çağlıyor içimin ırmakları.

Baharı müjdeleyen yağmurlardan güç alıp bir emanet saflığında saklıyorum içimde seni. Zaman her geçen gün bir adım daha yaklaştırıyor gözlerini gözlerime.

Şimdi,

Çok uzak bir iklimdesin, gece yorgun; ben sana meftun.

Baharın ayak sesleriyle uyanmadan bu yorgun şehir, ince bir sızı gibi vurulmadan gecenin gözleri, daha sesin sesime değmeden, kokunu getiren rüzgârlar eşliğinde sana dair satırlar yazıyorum. Belki okursun diye...

Haşim KALENDER

BU BİZ MİYİZ

Kağnı çekmese de öküzü fazla
Zamanın iğine sarlanmışız biz
İşimiz gücümüz hatayı düzle
Başkası yapınca arlanmışız biz

En mahrem sırları, en uzak duyar
Evlat madde için ataya kıyar
Ne dinime ne de töreme uyar
Çıkarı teperken zorlanmışız biz

Kaşıdıkça yara iner derine
Bağdaş kurmuş avcı koyu serine
Garibana arka çıkmak yerine
Karşısına durup erlenmişiz biz

Açım der bağıdır teperken aç
Dinde fetva keser gizlidir haçı
Dünü reddederek yükledik suçu
Günün ateşiyle korlanmışız biz

Ayağı kayana birde biz vurduk
Belirsiz ölümü bin yıla kurduk
Dayımız var iken dağ gibi durduk
Tahtından düşünce horlanmışız biz

Ölüm dediğin şey, bir nefeslik an
Bedenime küsmüş gırtlığımda can
Yediğimiz hormon, içtiğimiz kan
Meğer yüreklerde urlanmışız biz

Hesap günü yakın Kalender yasta
Yüreği temizler koyuyor posta
Beş vakte erinir, oruçta hasta
Anlatır ölünce nurlanmışız biz

Fatıma HAFIZOĞLU

YORGUN GÖLGELER

“Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında
Öyle yoruldum ki yoruldum dünyayı tanımaktan”

Yorgunsun. Günün bu en onulmaz vaktinde. Hangi yitik iklimlerden geldiği sırlı bir muamma olan bu satırlarda kimliğin. Kim olduğunu kendine defalarca sormaktan, kelimeleri israf edip durmaktan yorulmadın mı? Bundandır belki de okumaya düşkünlüğün. Okumak ve Yitik Cenneti’ni bulmak. Sahi göçüp gidenlerden kaçtı buldu ki aradıklarını, sayfalarındaki sır perdelerini kaldırmaya güç yetirebilen oldu mu? Yine de inancın, umudun var gibi bulmaya. Her yaşamışın ve göç edenin yorgunluğu umuttan değil mi zaten? Ama dedim ya... Yorgunsun. Tek sığınağın ‘ama’ olacak kadar.

Yorgunsun. Kitaplara uzanmaya, tek hece dahi yazmaya gücün yetmeyecek kadar. Bütün sayfaları umulmaz bir öfke yağmurunda yırtıp atacakmış gibi. Ama yeni bir sayfa açmaya ne vaktin ne de gücün yeterli değil, biliyorsun. Yine de dönüp dolaşıp döneceğin tek dostun satırlarmış gibi. Satırların arası değil mi sadece kendine yetebildiğin yer. Satırlarının arasına bundan dolayı bırakmadın mı bunca boşluğu? Satırların arası hariç bütün boşluklar karanlıktı çünkü, biliyorsun. Ama içindeki karanlıklar onların üzerindeki güneşi sana çok görüp kendine benzeteli uzun zaman oldu ve sen yine fark etmedin bile, o büyüğü batışında takılıp kaldı gözlerin. Karanlıkların sırrı da budur, biliyorsun. Ama kaybeden yine hep sen oluyorsun...Yeniden doğmaya olan bu sevdandan izler taşır bütün yıkıntıların, biliyorsun. Hep biliyorsun işte yanılgılarını, ama hep yeni doğmuş gibi ağır aksak adımların, düşmeyi unutamıyorsun bir tek. En çok da bildim sandıklarını bilmemekten yorgunsun..

Yorgunsun. Her daim kendinden büyük bir umutla çıktığın yollarda sayısız kum taneleri kadar belirsiz yol ayrımlarında kendini yitirmekten. Bunca yol ayrımından sonu uçurum olmayanı bulmak mümkün müdür ya da sonu uçurum olmayan bir yol var mıdır? Zihninde kalan birkaç kıssa vardı sadece yol bulmana yardımcı ve sen hatırında en çok kalanı seçtin: payına hakikati duyurmak düştüğünde yangınlarla sınanan, yangınlara atıldığında gül bahçesine ulaşanı... Önce tüm bu yollardan geçmek gerekti gül bahçelerine ulaşmak için. Yangınlara atılmayı kabul etmekte güzele ulaşmanın sırrı. Öyle yaptın. İçindeki ummanın imtihan yangınlarıyla sınanmasıymış hayatın ta kendisi. Bu yangınlarla baş etmeye umman olmak yetmedi, biliyordun yetmeyeceğini. Dedim ya; hep birkaç umuttu insanı küle çeviren. Umut, ummanları okyanus yerine koyduracak kadar bitap dü-

şürdü gözlerimizi. İçindeki ummanı da yitirmişsin büsbütün. Geriye bu toprak parçasından ilk çıkan rüzgârda savrulan bir avuç kül kalmış. Savrulup durmakmış meğer senin de payına düşen. Belki de her yolcunun payına düşendir savrulmak.

Yorgunsun. Bunları yazmak için ne kadar yorgun olmak gerekir? Her yorgunluğun sonu güzele ulaşır mı? İmtihanları bunca sorgulamaktan, daha yolun en başında tekâmüle ulaştığını sanmaktan, her başardığını sığınak bilmekten yorgunsun. Biraz olsun iyileşmek umuduyla karşına her çıkana önce sen merhem olup durmaktan, kendini olmadık zamanda tüketmekten yorgunsun. Yorgunlukların, imtihanların hiç bitmeyeceğini bile bile her şeye rağmen gün gelip yorgunluklar biter diye koşturmaktan yorgunsun. Beyhude başarılar ömrün tatminine yetmeyecek ama yine de koşacaksın üstünde adının yazdığı bir taş parçasına doğru. Ezeli bir gurbet bu, dedim ya göç edene kadar yorgunluğuna merhem arayacaksın. Ve her arayan gibi yaraların izlerini götüren tek merhemi yolun sonunda bulacaksın. Bu böyledir, dünya yorgunluktur. Yorgunsun ve hep yorgun kalacaksın...

Ali Rıfat ARKU

ZAMANLA İLGİLİ BİR ŞEY

kadim öğretilerin unutulduğu bir çağda
sevdim seni
rahat yatakların yüzü
soğuk betona çarptığında
bitmişti bütün tufanlar
azımsanmayacak kadar bir sancıyı
sağalttım mısralarımdan

engizisyon mırıltıları kulaklarımda
tepemde ortodoks kuşları
her türden
oysa batını hülyalarla akar bende su
bir derviş edasıyla bakınırım dağlara

haritası cüzzamlı kervanlar kuşatır bu çağı
mazot kokusu asfalt karası
homurtuyla koşar insanlığın üstüne makinalar
çıplak gözle görmedim
bir ceylanın su içtiğini dahaca

benim dimağımda kalan
unutulmuş medeniyetlerin hazzı
oysa gönlün hep aynı yaygarayı
betimlediği bir çağ bu
bir tekrarın tekrarı
dilde dolanan kördüğüm

nakkaşlar yok bu çağda
aşkı işlesin taş ağıca
aşıklar yok
yok aşığım diyenlerin yüreği
bir parça köze dahi yaklaşamayan

iki ağzı keskin bir gecenin
tutup kabzasından rastgele savurdum
içime yıkılan bir çağ bu
kendi kırıntısında oyalananların arzusu
kafeste kuş mutlu etmek
göğün kolunu kanadını kırıp

saçma sapan her düşü gösteren bir çağ bu
bakır kaplardan uzak
acıların haplarla unutulduğu
ayrılıkların oyuncaklığında
kavuşmaların yalamalığı
düşün fukaralığı
sahte alimler cenneti bir çağ bu

sanat ki
ölümün entarisinde bahar yaşatma yetisi
anası şiiirdir
babası şair
piç söz öbekleri dolaşan bir çağ bu
aklının yangınlarını körükleyen gerçek
bu çağın çağdaşı olmaktan yorulduğum

Yavuz DİNÇ

ZAMANDAN İZLER

ah Stella ah
 yine gönlüm dolup taşar
 yine kalemle kelimeler sarmaş dolaş
 gönül diliyle oku sana akan bu mısraları
 yalnızlığa tutsak şu akşamlarda bak
 hazin duygular vurur bizi kalbimizden
 uzaklara dalan gözlerimdeki hasret buğusuyla
 hüzünlenirim kimsesizler gibi habersiz gidişine
 yankılanan seslerin hâlâ kulaklarımda çınlarken
 sen de sarılırdın hayat denen sığıntıya
 bak kelebekler uçuşur pervasız ve gamsız
 oysa vakitsiz batan güneş gibiydin şimdilerde

ah Stella ah
 kor ateşlerde pişen
 duygularımı paylaşmak için hazır mısın
 hüzne kaptırma kendini öyle mahsun mahsun
 ayrılıkları sonsuzluğa uçuştur da gel
 nerden düştü şimdi aklıma bu hazan vakti
 öyle kalakaldım belirsizliğe kanat çırpınışınla
 şimdi çaresizliğin türküsü söylenirken
 pencerede hayallerimi götüren yeller eser
 elemli fısıltılar büyütür hülyalarımı
 nerden eser bu veda rüzgârları
 sen de yalancı bir bahar bende hazan mevsimi
 beden ruhun elbisesiydi Stella
 giymişsin bir deli cesareti
 sonsuzluğa kanat çırpın vedalarla
 ben bir babayım Stella
 sense çilekeş bir kız
 ben sararmış bir yaprağım
 sense henüz yeni açmış bir goncasın
 ve sen Stella coşkuyla sarılırken hayata
 oysa gel gel diye çağırıyor toprak beni
 şimdi doyasıya paylaştığımız o sevgileri
 coşkularınla hatırlamalısın
 kalbine nakış nakış döküldüğü o bakışların coşkusu
 öylesine duru
 öylesine saf ve berrak ki
 araya zamansız ayrılıkların düştüğü hislerle değil
 hasret dolu hislerle yüreğine kazıdığın
 o canlı dipdiri ve heyecanlı anılarınınla
 gönlünün sonsuzluğa bağışlayışını düşün
 tıpkı o eski günlerde olduğu gibi
 öyle kalmasını isterim hatıraların

ah Stella ah
 bu vakitsiz gidişinle yüreğime açtığın dert
 ne vakit yakarsa o vakit seyre dalarım
 senden kalan siyah beyaz bir filmin şeritlerine
 ne zaman seyretsem o suna yüzünü
 gizemli bir özlem büyür yüreğimde
 o güleç gözlerine dalıp baktığım an
 sağanak sağanak yağdım hasretimin üzerine
 zaman bir bir çözerdi sırlarının şifresini
 okurken avuçlarımdaki gelecek zaman hikayelerini
 seninle kurulan nice hayaller
 çökerken ansızın gözlerimin önüne
 kalbimin en ücra mahzenlerinde belirir bir tedirginlik

ardından hüznlerle tanıştırdı duygularım
 ve sen Stella
 gamsız bir kelebeğin kozasından çıkışı gibi
 kanatların desen desen açılırdı bir haziran vakti
 büyüdün serpildin uçtun gittin elimizden vakitsiz
 yüreğin kirlenmiş bir gönülle
 bak her kuş bir özlem duyarmış yuvası için

ah Stella ah
 özlemle yollarına bakan bir baba olsam da
 gün gelip hayallerindeki yuva için
 gönül yolculuğuna açılacaktı yüreğin biliyorum
 sen lekesiz ak gelinliğini giyecek
 yüreğinin götürdüğü yere gidecektin
 ama şimdi kelekler gibi uçamam o gün
 günler çok şey çalmış olur benden
 bilirsin vefasızları hiç sevmez yüreğim
 sakın seni sevenleri unutma Stella
 bak yağmur olmuşsam yüreğimdeki kahırdandır
 gözlerimden sana akıp giden bir nehir var
 bir yol geçen hanı bize bu diyar
 sonsuzluk yurdunda har var ödül var
 bakma öyle gözümdeki yaşlara Stella
 aldırma sen ben efkârımı kovarım
 o mutlu günü de kahırla ağlamak yerine
 süheyl yıldızı gibi doğmak isterdim üzerine

ah Stella ah
 hayallerimiz bir bir tarumar olsa da
 hatıralar duruyorsa hafızanda
 sakın ola ömür boyu hiç silme
 umutsuzluklara hiç yer vermedim şu hayatta
 oysa ki her saniye gönlümde ve gözlerimin önündeydin Stella
 ama gün dönmüştü aniden
 hep uzaklardan sesin yankılansa da
 ne çıkar ki şu mesafelerden
 hasretleri acıları artırmaktan başka
 bilir misin çıkmak zormuş hasretin yokuşunu
 ve ben bekler miydim Mevlana gibi seni
 yine gel...
 yine gel diyebilecek miydim acaba
 kırgınım, yorgunum, bitkinim
 çalma kapımı demem
 ayrılıklar cilvesidir hayatın en acı şekilde olsa da
 ne vakit hatırına düşersem
 ve duygularında delicesine eserse bir yel
 seni büyütenleri unutma sakın
 gün gelir çaldığın kapıda yoksak şayet
 üzülme sakın sen Stella
 sonsuzluğa kanat çırpacak herkes bir gün
 o vakit bir dikili taşımız bulunur elbet
 ve sen Stella pişmanlıklarla sarılmış göz yaşlarıyla
 duaların ulaştıracak sesini bize
 ama şunu yaz kalbinin derinliklerine
 biz olmasak da en içten dualarımız seninle
 işte bu sana dair yaşam felsefemizdir bilesin
 sana hoşça kal derken bile
 yine içimden bir ah kopar
 ah Stella ah
 ah...

Fuat OSKAY

EY AŞK! NEDİR SANA ENGEL?

Tüketen hangisi? İnsan mı zamanı, yoksa zaman mı insanı? Münazarası yapılmaya dursun bunun, Nuh Tufanı daha dün gibi âlemin aklında. Ondan geriye biz kaldık. Kimimiz öldük, kimimiz... Anca nefes alıyoruz işte.

Hep bir itiş kakış halinde insan. Sonsuz yaşama arzusu içinde. Dokuz yüzyıldan fazla yaşadı lakin Nuh peygamber bunu başarabildi mi? Ab-ı hayat diye ölüm-süzlük iksiri üretildi de kim içebildi bundan? Var olup da yok olmayan kaldı mı acaba?

Kıtaları aşır ülkeler fetheden Büyük İskender ne kadar büyüktü? Camdan sırça köşkerin içerisine kendini hapsedenler kurtulabildi mi ölümden? Karun, hazinele-riyle ne kadar murat aldı?

Nemrut! Tanrılık iddiasında bulunan Nemrut. Bir sivrisineğe baş eğmedi mi?

Bitmez tükenmez bir güçlü olma hırsıyla cebelleşen insan ne sanır kendini? Zaten ne geldiyse başına insanın bu hırsı yüzünden, bu bencilliği yüzünden gelmedi mi?

Fırat'ın bir yudum suyunu çölün kavuran sıcaklığında Hz.Hüseyin'in çatlamış dudaklarından esirgeyen neydi? Sahi, ne zaman uslanacak insanlık?

Belli ki yaşamın yakıtı sayılabilecek birbirine zıt iki güç var. Aşk ve Nefret. Bu iki gücün mücadelesi ki dün-ya durdukça, insan yaşadıkça sürecek.

Peki bu güç mücadelesinde bize düşen ne?

Bize düşen elbette seçim yapmak:

Aşkın, sevginin mi yanında yer alacağız yoksa nefretin mi? Buna karar vermek.

Kan mı kahve mi? Gül mü kurşun mu?

Savaş mı barış mı?

Ekmeğimizi elimizle paylaşacak mıyız, birilerinin ekmeğini elinden alacak mıyız?

....

Kısacık ömrümüze biz neleri sığdıracağız?

Gözyaşına mendil mi olacağız insan kardeşimizin, kusuruna tan eyleyen dil mi?

Yemen illerinde Sevgili Peygamber'in ayaklarının izini süren Veysel Karani mi olacağız yoksa Hz. Süleyman'ın hazinelerinin peşinde koşan, gözünü maddiyat bürümüş ya-bani mi?

Mus'ab Bin Umeyr-ler gibi doğruların, hakikatlerin elçisi mi ola-

cağız yoksa Velid Bin Muğireler gibi şerrin sözcüsü mü?

Mimar Sinan olup insanlığın selameti için, medeni-yet için köprüler mi kuracağız yoksa Cengiz Han olup köprüleri mi yıkacağız, kütüphaneleri mi yakacağız?

Hâsıl-ı kelâm, hayırla yâd edilenlerden mi olacağız yoksa ardından dolu bir ağızla sövülenlerden mi?

Evet, bizlere düşen güzel olanın, doğru olanın yanın-da yer almak ve gülleri, güzellikleri çoğaltmak.

Varsın dikenler, gülleri koparanlara batsın...

Yunusça bir söylemle yeryüzüne kavga için değil, gönüller yapmaya geldiğimiz idrakiyle, bizlere düşen insan gibi insan olmaktır. Douglas Malloch'un "Dağ tepesinde bir çam olamazsan vadide bir çalı ol. Fakat oradaki en iyi küçük çalı sen olmalısın." dizelerinde dile getirdiği gibi her ne yapmakla meşgul isek onu "en iyi yapan" olmaktır.

"Kolaylaştırınız zorlaştırmayınız; sevdireniz nefret ettirmeyiniz." diye seslenen iki cihan gülünün çağlar üstü yankı bulan sesine kulak kabartmaktır bize düşen.

Bize düşen, aşktan, sevgiden yana tavır koymaktır. Der ya Fuzulî:

Aşk imiş her ne varsa âlemde

İlim bir kıyl ü kal imiş.

Şairler Sultanı Bakî'nin altın sözüyle: "Baki kalan bu kubbede hoş bir sada imiş." Gerisi yalan dolan...

Aslında gurbettedir insan. Ya da gurbet onun için-de. Kısacık ömrüne güzellikleri sığdırabilen ve göçüp giderken bu haneden, arkasında kendisiyle övünülecek bir eseri olana ne mutlu.

İnsan ölür, ölmeyen insanlıktır.

Faik KUMRU

ANNEME DAİR

*İnci mercan misali derinlerden beslenir
Açık tut kulağını ötelerden seslenir*

Diz çöküp huzurunda hüngür hüngür ağlasam
El pence divan durup gönül yası bağlasam
Uzak bir diyardasın nasıl selam yollasam
Hasretini dindirmek yerden göğe imkansız

Gönül yaşıml büyüktür elli yıllık yaşımdan
Elin şifa kaynağı uzak etme başımdam
Fısıltın takip etmiş bunca sene peşimden
Kulağım düş yolunda rüyamdasın apansız

Seneler nasıl geçmiş anlamak öyle zor ki
Dokuz sene devrilmiş saat misali sanki
Yürüdüğün yollarda hayalin gezer belki
Bir çıt sesi işitem yüreğim yapayalnız

Işıktın önümüze rehberdin yolumuza
Bir iş tutamaz iken el idin elimize
Dilimiz dönmez iken söz idin dilimize
Evimize direktin yanımızda muhafız

Dilime şeker şerbet soframıza tuz idin
Zayıf bedenimize güçlü bir omuz idin
Bütün sarp yokuşlarda önde kılavuz idin
Kararan içimize nurunu saçan yıldız

Öyle hüznülyüm ki her ifadem yetersiz
Sözlerim eksik kalır cümle meramım aciz
Sebepsizce gözyaşım dökülürken sepsessiz
Yüreğim kuytu bir yer bütün mekanlar ıssız

Zamanla büyür insan ana baba olunca
Gittiğini anlarsın gölgesi eksilince
Koca kapın kırılır bir başına kalınca
Yalpalanır ayağın yere düşersin cansız

Hem yetim hem de öksüz gurbet elde garibim
Öğüdü kulağымda hazineye sahibim
Gam yükünde enkazım zelzelede harabım
Hatıralar art arda süzülüyor zamansız

Şefkatin şahikası her belaya şemsiye
Allah'ın bir ihsanı her çocuğa hediye
Her cümleye baş tacı her şiire kafiye
Anne kanatsız melek pervaz edişi farksız

Etrafında dönülen ismi cismi mübarek
Her haneyi ayakta tutan manevi direk
Ferşten ta arşa bir anne merdiveni gerek
Zemini var tabansız seması var tavansız

Filiz Kalkışım ÇOLAK

YEŞİL SUSKUNLUĞU

puslu bir kasım sabahı
ayazı yılgın bir gün daha doğuyor sancıyla

çıplaklık utanmış caddelerin koynunda titriyor
kaldırım taşları efkârından ciğerinden sökölüyor

kudüs kan kusuyor siyonistlerin kadehine
mescidi aksa'nın hıçkırıkları dalgalanıyor evrenin
suskun boyutlarında

katledilen annesinin memesinde bir yavru
feryat feryat ya Rabb'i arşın kan sızan bağrından feryat

kızarıyor yırtılan soluğu
yarılıyor göklerin göğsünü emen yara

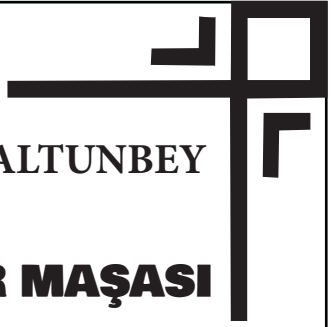
doluyor debisi şattülarab'ın ağırlaşıyor yükü körfez'in
el baran'ın saçlarından hayfa'nın gözlerinden
trablus'un çehresinden filistin'in semalarından
tarihe emperyalist kan emicilerin soykırımı yağıyor
kan sürüyor yatağını yerkürenin
sürükleniyor karadeniz'e ege'ye akdeniz'e

maviliklerin ağartısından ölüm sağlıyor biberonlara
kuzuların çığlıkları ışıyışların genzinde paramparça
nazlı hilal açıyor aguşunu gölgesine sığınan mültecilere

ağlıyor sessizliğinde ezanlar
boğuluyor segahlar hüzzamlar kayıp

ey sancağımın dibine düşen acı
yurtsuz sabahlarına kimsesizliğimin kefen biçen sızı
kanlı secdelerimin kundağında kıyama kalkan sabi
çaresizliğimin utancında ezildiğim, masumiyetim

affet ne olur affet
yüreğime gömülen mezarın hürmetine

Aras ALTUNBEY

KAR MAŞASI

güneş altın sakallı bir cücedir
içimin karanlığı dev
yanar döner sokak lambaları

ruhum kardan adamın irin kadranı
iyileşmeyen yara
bakkaldan bisküvi çalan yüreği
patlayan çocukların

balonu yükseldikçe
kaçırdığı kent karmaşasından
bir maşa belirir
eriyen gözbebeklerimde

Hasan DAĞ

ÇAĞLA ŞİİR

yorulduk dünyanın gürültüsünden
kendi sesimizi duyamıyoruz
nedim'e nazire yapan cümbüşler
yaşıyor / bu çağa uyamıyoruz

çeşmeye özlemle dudaklarımız
değdikçe yaralı şeffaf bir şeye
akıl alır değil tuhaflığımız
yontusuz düşünüyor her düşünceye

ve yağmur zar eder gibi acıdan
yağdıkça yüreği zorlayan şiir
nedamet duyuyor çarşılarından
ölü şemsiyeler topluyor şehir

kalakalıyoruz saçaklarında
asfalta izmarit gömemiyoruz
ve omuz omuza ve yapayalnız
ve yağmur / geriye dönemiyoruz

ne yapsak bir hüznün kaburgamızda
batıyor / bu çağa uyamıyoruz

Ziya NURDAN

BEKLEME DEN

borç verdiğin ümidi n'olur yanında götür
bu sefer hayatımdan çıkıp git beklemeden
bu nasıl tiyatrodur lütfen burada bitir
arkana bile bakma çekip git beklemeden

merhamet maske imiş tebessümün rol için
gururunu koluna takıp git beklemeden
beni terk ettiğin şu hayra çıkmaz yol için
kendine kahrederek bakıp git beklemeden

istersen bir huri ol istersen bir melek ol
o sahte cennetine akıp git beklemeden
ister isen pişman ol yabancı kollarda sol
feleğin bileğini büküp git beklemeden

mutluluk hissesini bir tek kendine harca
ömür tarlama çile ekip git beklemeden
dalsam da ufuklara özlem ile yıllarca
kalbimi ellerinle söküp git beklemeden

hasrete alışırım efkarla iç çeksem de
sevda anıtımızı yıkıp git beklemeden
albümden gizli gizli hep resmine baksam da
ayrılık kurşununu sıkıp git beklemeden

mütevazi biriydim bu sevdanın yolunda
gösterişe yüz suyu döküp git beklemeden
taşıdığın kalp diye bilmem ne ki solunda
sen de ihanete diz çöküp git beklemeden

Rıdvan YILDIZ

YAKAMDAKİ YÜZ

değişmeyen tüm parodiler sonunda bir ürperti taşıırken
telsizler ölümü mırıldanıyor sokaklarda
ve gözlerin yaşamı

beni yüzümdeki yalnızlıktan tanırsın
çay hafızasını yitirdi avuçlarımda
macera fırlayacak bir istasyonun sessizliğine
düşlerim iyileşecek direnen bakışlarınla

hayatın bir parçası dökülüyor öpüşmelerden
saçlarınla süz bulanık gülüşlerimi
seni görse karanlıkta arkadaş olur bütün çiçekler
ellerim sensizliği tutuyor
rüzgarı kıran ağaç dallarında

güneşi unutturur nefesin
bir tarlaya müptela gelincik ordusu
uzun bir yaz öznesi yüzün
bütün bayraklara mavilik doluyor
karanlığı yıkan gözlerinden

kendimden biri değilim seni görünce
bıçak takvimlere indiğinde
sensiz kaç gün daha oyulacak kabuksuz yarama

Kutlu ağustos ayı zafer demektir bizde
Cephelerde akan kan yurda emektir bizde

Zafer inananların yüreğinde saklıdır
Cihana nizam veren ceddin nurlu aklıdır

Viyana önlerinde duyulur ayak sesi
Düşmana korku salar Türk'ün sıcak nefesi

Ecdadımın yüreği vahiyle durulandı
Rahmet yağdı yüzüne, sevgiyle kurulandı

Malazgirt'te al kanla çok destanlar yazıldı
Yurda göz dikenlere ne mezarlar kazıldı

Bir ağustos sabahı ufuktan doğdu güneş
Buz dağını eritti yüreklerdeki ateş

Ey sıradan toprağı vatan eyleyen nefer!...
Zulmeti aydınlattı gözünden yansıyan fer

Sana cennetten köşkler muştuladı melekler
Gönüllerde yeşerir Hakk'a dair dilekler

Barışa milat oldu kazandığımız zafer
Suladı gönülleri alınlardan akan ter

Ağustos'un otuzu, doğuşu bir milletin
Zulmü ve esareti boğuşu bir milletin

Zafer benim diyenin önünde durmaz engel
Kurtuluş ümidini, şevkini kırmaz engel

Aşk olmayan gönülde erir çelik irade
Bağımsızlık aşkını verir çelik irade

Zaferden haber verir hem ağustos hem cuma
Orta Asya'dan doğdu güneş İklim-i Rum'a

Ağustoslar titretir gönül tellerimizi
Coşturur her bir zafer suskun dillerimizi

Mübarek ağustostur ey Türk milleti uyan!
Batı'dan umma medet, uyan ceddine dayan!